

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **Alza.cz a.s.**, se sídlem Jankovcova 1522/53, Praha 7, zast. Mgr. Pavlem Steinwichtem, advokátem se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha 8, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2020, č. j. 22 A 38/2019 - 45,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2020, č. j. 22 A 38/2019 - 45, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu, ze dne 20. 11. 2018, č. j. ČOI 151115/18/O100/4000/18/Bal-Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 24 456 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Pavla Steinwichta, advokáta, se sídlem U Pergamenky 1522/2, Praha 8.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 11. 2018, č. j. ČOI 151115/18/O100/4000/18/Bal-Št, zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorát Olomoucký a Moravskoslezský (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 8. 2018, č. j. ČOI 942R-40/18/Kov/Ing (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 3 odst. 1 zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě (dále jen „zákon o prodejní době“). Tohoto jednání se žalobkyně měla dopustit tím, že v den státního svátku, tj. 8. května 2018 - Den vítězství, v prodejní době provozovny, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², na adrese Novinářská 3178/6a, Ostrava – Moravská Ostrava, prodala kontrolujícím osobám vystupujícím v postavení spotřebitelů výrobek 1 ks ochranného skla FIXED pro Samsung Galaxy J5 (2016) v hodnotě 259 Kč, čímž porušila zákaz prodeje podle § 1 odst. 1 písm. d) zákona o prodejní době. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobkyni podle § 3 odst. 2 zákona o prodejní době ve spojení s § 93 odst. 1 a § 46 odst. 1

zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložena pokuta ve výši 200 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že zákon o prodejní době na žalobkyni dopadá jako na podnikatele s živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 – 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „velkoobchod a maloobchod“. Zákonodárce v zákoně o prodejní době jednoznačně stanovil, že není určující, zda podnikatel vykonává činnost prostřednictvím kamenných provozoven nebo internetových obchodů a nic na tom nemění ani distanční způsob uzavírání kupních smluv. Žalovaná zdůraznila, že je zapotřebí rozlišovat pojem *okamžik uzavření kupní smlouvy* a pojem *prodej*; prodej je pojem širší. Dle žalované omezení prodejní doby o vybraných státních svátcích na základě zákona o prodejní době dopadá na všechny fáze prodeje zboží, tj. na výběr, uzavření kupní smlouvy, zaplacení kupní ceny a převzetí výrobku, a to za předpokladu, že daná fáze probíhá v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m². Na provoz internetových stránek či dovoz zboží kurýrem uvedený zákaz proto dopadat nebude. K pojmu *prodejní plocha* uvedla, že je třeba analogicky vycházet z definice obsažené v evropské právní úpravě; výklad pojmu nesměruje v neprospěch žalobkyně, ani v neprospěch jiných maloobchodních či velkoobchodních podnikatelů. Definice v nařízení Komise Evropské unie č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009 (dále také jen „nařízení č. 250/2009“) naopak jasně a výstižně stanoví prostory provozovny, jež se započítávají do prodejní plochy, a proto poskytuje podnikatelům i dozorovým orgánům jednoznačné vodítko. Výši pokuty žalovaná považuje za řádně odůvodněnou a přiměřenou; poukázala na okolnost, že roční obrat žalobkyně v roce 2016 činil 17,4 miliard Kč bez DPH, v roce 2017 téměř 21 miliard Kč bez DPH a v roce 2018 téměř 25 miliard Kč bez DPH, přičemž z konstantní judikatury soudů vyplývá, že uložená pokuta musí být v majetkové sféře pachatele deliktu znatelná.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítala především nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť skutkový stav zjištěný správním orgánem I. stupně při kontrole dne 8. 5. 2018 v provozovně žalobkyně neodpovídá skutečnosti. Inspektoři v průběhu kontroly uzavřeli kupní smlouvu distančním způsobem, přičemž okamžik uzavření kupní smlouvy se pojmově shoduje s pojmem prodej. V prostorách provozovny bylo zboží pouze vydáno. Není rozhodující, na jakém místě se inspektoři v okamžiku objednání zboží nacházeli, rozhodující je, že objednávka byla provedena přes internet, tj. distančním způsobem. Stejně tak mohla být učiněna z jakéhokoliv jiného místa s přístupem k internetu (např. veřejné prostranství, kavárna apod.), což by z tohoto místa nečinilo místo prodeje. Dále žalobkyně namítla, že výměra podlahové plochy ani prodejní plochy tak, jak se ji inspektorát pokouší nesprávně vykládat, nebyla v rozhodné době zjištěna, ani prokázána, ale pouze tvrzena.

[4] Žalobkyně dále namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu chybného výkladu zákona o prodejní době, resp. chybné interpretace spojení *prodej v maloobchodě a velkoobchodě*. Tvrdila, že správní orgány obou stupňů zastávají chybný názor, že pojmu *výdej zboží* odpovídá pojem *prodej zboží*, a proto dovodily, že výdej zboží je na základě zákona o prodejní době ve vymezených dnech zakázán. Dle žalobkyně žalovaná nesprávně označuje výdejny internetových obchodů za prodejny; v případě internetových obchodů však podle žalobkyně lze pod pojem *prodej* podřadit pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv veškeré jednání s tím spojené, včetně výdeje zboží. Podle žalobkyně se zákon o prodejní době nemůže vztahovat na internetové obchody a jejich výdejny, neboť pod pojem *prodej* nelze podřadit pouhý výdej zboží kupujícímu. Výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Kupní smlouva je uzavírána distančním způsobem po síti internet mimo kamenné provozovny žalobkyně a výdej zboží lze uskutečnit více způsoby. Žalobkyně má za to, že výklad, který považuje výdejní místa internetových obchodů za prodejny, by vyloučil aplikaci úpravy distančních smluv a souvisejících ochranných ustanovení na internetové obchody.

pokračování

V provozovně žalobkyně je sice zboží také vystaveno, ale možnost jeho přímého zakoupení (bez předchozího uzavření kupní smlouvy distančním způsobem) je výjimkou. Místo pro přímý prodej zboží v provozovně žalobkyně pak zaujímá prostor o výměře 32,9 m², a proto na něj dopadá výjimka podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době. Žalobkyně dále namítla nesprávnou interpretaci zákona o prodejní době žalovanou, pokud užívá teleologické metody výkladu, neboť argumentovat úmyslem zákonodárce lze teprve v okamžiku, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují.

[5] Žalobkyně má napadené rozhodnutí za nezákonné také s ohledem na nesprávnou interpretaci pojmu *prodejní plocha* ve vztahu ke skutkové podstatě přestupku podle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době. Žalovaná vycházela z definice prodejní plochy dle nařízení č. 250/2009, avšak aplikaci uvedeného nařízení žalobkyně považuje za užití analogie ve svůj neprospěch, což je ve správním trestání nepřijatelné, neboť v jejím důsledku dochází k porušení zásady správního trestání *nullum crimen sine lege stricta*. Definice prodejní plochy, kterou žalovaná použila, nezohledňuje, zda na dané ploše dochází k přímému prodeji zboží či nikoliv. Jediným ústavně konformním výkladem pojmu *prodejní plocha* je restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalovaná provedla výpočet celkové podlahové plochy provozovny žalobkyně, nikoliv prodejní plochy.

[6] Žalobkyně rovněž namítala zjevnou nepřiměřenost uložené pokuty, neboť neporušila ani neohrozila žádný relevantní chráněný právní zájem. Uložení pokuty ve výši 220 000 Kč za porušení zákona o prodejní době o 2%, když podle žalované činí prodejní plocha provozovny žalobkyně 204,3 m², považuje žalobkyně za zcela zjevně nepřiměřené. Jakákoliv sankce by měla být uložena na spodní hranici zákonného rozpětí, neboť veřejnost se k zákonu o prodejní době staví negativně, k čemuž žalobkyně uvedla příklady komentářů z internetových diskuzí. Výše uložené pokuty je podle žalobkyně v rozporu s rozhodovací praxí žalované ve skutkově obdobných případech, kdy žalovaná uložila pokuty v rozpětí 10 000 – 20 000 Kč.

[7] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. S ohledem na námitku žalobkyně ohledně nevhodnosti legislativního zakotvení zákazu prodeje ve vymezených dnech a zpochybnění jeho ústavnosti krajský soud ještě před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů poukázal na nález pléna Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, jímž byl zamítnut návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. Ústavní soud mj. zdůraznil, že regulace prodeje či určité výroby ve dnech pracovního klidu je v našich kulturních podmínkách tradicí více než jedno století a obdobná omezení se vyskytují i v zahraničních právních úpravách.

[8] Krajský soud souhlasil s žalovanou, že okamžik uzavření smlouvy (tj. kupní smlouvy jako konkrétního smluvního typu) nelze směřovat s pojmem prodeje, který má nepochybně širší význam. S uzavřením kupní smlouvy je spojen vznik právního titulu, na jehož základě smluvními stranám vznikají vzájemná práva a povinnosti. Pojem *prodej* ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době však zahrnuje vícero činností spojených s převodem vlastnického práva k věcem, a nelze jej proto vykládat tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně, jak navrhuje žalobkyně. Takový výklad nemá oporu v § 1745 ani § 2079 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „občanský zákoník“) a je v rozporu se společenskou praxí. Výklad zastávaný žalobkyní je dle krajského soudu rozporuplný také proto, že sice rozeznává různé fáze prodeje, avšak pod pojmem prodej jako zákonným znakem objektivní stránky skutkové podstaty deliktu podle zákona o prodejní době chápe pouze jednu z jeho fází – uzavírání kupní smlouvy, zatímco jiné vylučuje.

[9] Krajský soud připomněl, že okamžikem akceptace nabídky prodej nekončí, neboť zákazník musí, chce-li zboží získat, zaplatit kupní cenu a zboží převzít, a prodávající musí umožnit zákazníkovi nabytí vlastnické právo a zboží mu vydat. Podle krajského soudu se tak zákaz prodeje ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době vztahuje na prodej v maloobchodě a velkoobchodě bez ohledu na to, zda dochází k uzavření smlouvy mezi kupujícím a prodávajícím on-line nebo off-line, resp. bez ohledu na to, jakým způsobem je podnikatelská činnost vykonávána. Uvedenou argumentaci soud doplnil důrazem na úmysl zákonodárce vyplývající z důvodové zprávy k zákonu o prodejní době. Krajský soud nesdílel názor žalobkyně, že argumentace úmyslem zákonodárce je možná až tehdy, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují; soud má naopak za to, že smysl zákonné úpravy je nutno mít na zřeteli, kdykoliv k aplikaci právní normy dochází.

[10] K interpretaci pojmu *prodejní plocha* krajský soud uvedl, že obsahem správního spisu má za prokázané, že správní orgán I. stupně vycházel, pokud jde o údaj o prodejní ploše provozovny žalobkyně, z kontroly a následného správního řízení, které u žalobkyně proběhlo na základě kontrolního zjištění ze dne 8. 5. 2017. Také krajskému soudu je tato věc známa z jeho úřední činnosti, když žalobkyně v této věci rovněž podala správní žalobu a věc byla krajským soudem vedena pod sp. zn. 22 A 42/2019 a meritorně ukončena rozsudkem ze dne 20. 2. 2020, č. j. 22 A 42/2019 - 76. V označeném rozsudku se krajský soud otázkou výpočtu prodejní plochy žalované podrobně zabýval mj. s přihlédnutím k nákresu provozovny založenému ve správním spise, z něž bylo seznatelné, kam mají zákazníci volný přístup a kde jsou rozmístěny pulty s počítači k objednávaní zboží a dospěl k závěru, že správním orgánem I. stupně určená výměra prodejní plochy provozovny 204,3 m² byla ~~sp~~ správně. Jelikož v nyní posuzované věci žalobkyně netvrdí, že by, pokud jde o půdorys provozovny a její vybavení, došlo k jakýmkoliv změnám oproti r. 2017, má krajský soud za to, že je zcela legitimní vycházet z měření provedeného kontrolním orgánem v r. 2017. Ani námitku, že k vyměření prodejní plochy pracovníky správního orgánu I. stupně nedošlo při samotné kontrole, ale až později, neshledal soud opodstatněnou; výměra prodejní plochy je údajem v tomto případě konstantním, který v průběhu správního řízení nedoznal žádných změn.

[11] Krajský soud dále konstatoval, že žalovaná použila pro posouzení věci zcela správně definici prodejní plochy uvedenou v nařízení č. 250/2009, tj. přímo použitelném předpisu EU, když český právní řád takovou definici neobsahuje. Podle žalobkyně, která považuje aplikaci nařízení za užití analogie ve svůj neprospěch, je jediným ústavně konformním výkladem pojmu *prodejní plocha* restriktivní výklad; žalobkyně však tento svůj názor nijak neodůvodňuje, neuvádí žádnou právní normu či judikaturu, z níž by vycházela. Naopak postup žalované lze podpořit již výše zmíněným účelem, který sleduje zákon o prodejní době a který z důvodů již shora rozvedených dopadá na prodej ve všech jeho fázích, čemuž logicky musí odpovídat i vnímání prodejní plochy, která také musí zahrnovat realizaci všech fází prodeje. Definice uvedená v nařízení pak považuje za prodejní plochu pouze takovou část provozovny, která je volně přístupná zákazníkům za účelem prodeje zboží, což podle názoru soudu plně odpovídá možnosti a potřebě realizace všech fází prodeje.

[12] Námitky žalobkyně proti obsahu kontrolního protokolu označil soud za naprosto obecné a nekonkrétní; z rozhodných skutkových zjištění vyplývá, že v provozovně žalobkyně bylo možné uskutečnit ve státní svátek prodej zboží a že k tomuto prodeji také došlo.

[13] Krajský soud neshledal důvodnou ani namítanou nepřiměřenost uložené pokuty, konstatoval, že argumentace žalované ohledně výše uložené pokuty plně ob stojí. Žalobkyně je obchodní společností s ročním obrátem pohybujícím se v řádu miliard a peněžitá sankce jí byla vyměřena v dolní části zákonné výměry, jejíž maximální výše může činit až 1 000 000 Kč. Soud shodně se správními orgány obou stupňů zdůraznil, že citelnost pokuty je jejím zamýšleným

pokračování

účinkem, neboť jen tak může plnit funkci preventivní a represivní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009 - 541). Argumentaci žalobkyně tím, že prodejní plocha provozovny, v níž došlo k porušení zákona o prodejní době, přesahuje zákonnou hranici 200 m² jen o 4,3 m², což představuje 2 %, označil krajský soud za zcela nepřijatelnou. Také názor žalobkyně, že jejím postupem nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem, je zcela mylný a je v přímém rozporu se smyslem zákonné úpravy. Argument žalobkyně odkazující na negativní postoj veřejnosti pak krajský soud odmítl s tím, že veřejné mínění je atributem, kterým se soudce v zájmu nezávislosti a nestrannosti výkonu soudcovské funkce nesmí při výkonu své funkce nechat ovlivnit.

[14] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)].

[15] Stěžovatelka předně namítá, že pojmy *prodej* a *prodejny s prodejní plochou nad 200 m²* jsou pojmy, které zákon o prodejní době nedefinuje a které tak podléhají výkladu a plnému přezkumu ze strany správních soudů; poukazuje na rozdíl mezi neurčitým právním pojmem a zákonem blíže nedefinovaným pojmem s tím, že pojem *prodej* je teorií i judikaturou vykládán tak, že se skládá z mnoha fází. Ani pojem *prodejna s prodejní plochou nad 200 m²* evidentně neurčitým právním pojmem není. O *prodeji* ve smyslu zákona o prodejní době lze dle stěžovatelky hovořit až po uskutečnění všech fází *prodeje*; je ostatně logické, že např. samotný výběr zboží nelze označit za *prodej*. V případě posuzované kontroly uskutečněné dne 8. 5. 2018 v provozovně stěžovatelky v Ostravě však nedošlo ke všem fázím *prodeje*. Zboží bylo vybráno na internetu a stejně tak i kupní smlouva byla uzavřena na internetu. Internetové stránky pak nejsou spravovány v jednotlivých provozovnách, ale v řadě serverů umístěných na několika místech České republiky. Stěžovatelka upozorňuje na skutečnost, že i v protokolu o kontrole, č. 401705080557311, je na str. 2 výslovně potvrzeno, že zboží bylo inspektorovi po on-line objednavce toliko vydáno, a nikoliv prodáno. Stěžovatelka shrnuje, že v kontrolované prodejně došlo pouze k výdeji zboží, což je jednání, které zákon o prodejní době nezakazuje. Stěžovatelka odkazuje na zásady *in dubio mitius* a *in dubio pro libertate* a zvolení výkladu příznivějšího pro stěžovatelku. K proměnlivosti vnímání pojmů v čase stěžovatelka cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 2 As 13/2009 - 78, a dále rozvíjí úvahy o změnách podoby procesu prodeje v rámci internetového obchodování; zmiňuje úpravu prodeje v kamenné prodejně a internetového prodeje v občanském zákoníku.

[16] K pojmu *prodejní plocha*, jenž je součástí skutkové podstaty přestupku podle zákona o prodejní době, stěžovatelka uvádí, že se opět se jedná o zákonem nedefinovaný právní pojem. Aplikace nařízení č. 250/2009 porušila dle stěžovatelky princip právní jistoty a zásadu *nullum crimen sine lege*. Nařízení vydané orgánem moci výkonné neprošlo zákonodárným procesem a je určené k provedení nařízení Evropského parlamentu a Rady, které samo o sobě slouží zcela jiným účelům a nikdy nepředvíдалo, že by bylo užito ke správnímu trestání ve věci českého zákona o prodejní době; navíc pojem prodejní plocha dle nařízení je užit právě toliko pro účely tohoto nařízení, nikoliv pro účely českého zákona, který s existencí tohoto nařízení ani nijak nepočítal, jak vyplývá z legislativního procesu ve vztahu k zákonu o prodejní době.

[17] Stěžovatelka dále namítá nepřipustnost argumentace úmyslem zákonodárce. Jednotný úmysl zákonodárce jako celku je dle ní prakticky nezjistitelný, je tedy pouhou fikcí, tj. uměle vytvořenou konstrukcí, která neexistuje. Právně relevantní je pro státní orgány v právním státě pouze takový úmysl, který je v zákoně výslovně uveden; v případě opačného postupu, ke kterému došlo v posuzovaném řízení, dochází k porušení principu právní jistoty. Výklad úmyslem zákonodárce, tedy výklad historický, je navíc dle všeobecně přijímaného názoru

právní teorie metodou nadstandardní, která má mít při interpretaci právních norem jen doplňkový charakter. Stěžovatelka proto odmítá výše uvedenou interpretaci zákona o prodejní době ze strany žalované a krajského soudu, neboť v rozporu s všeobecně přijímanými výkladovými pravidly právních norem staví úmysl zákonodárce nad jazykové znění zákona.

[18] Stěžovatelka namítá rovněž nepřiměřenost uložené pokuty. Dle skutkových zjištění žalované měla prodejní plocha kontrolované provozovny stěžovatelky rozměry 204,3 m². Jak už stěžovatelka uvedla v žalobě, pokud by skutečně došlo ke spáchání přestupku, jednalo by se o marginální překročení zákonem stanovené hranice 200 m² o pouhé 4,3 m² plochy, tedy přibližně o 2 %. Krajský soud se dle stěžovatelky s touto její argumentací nijak nevypořádal, když ji toliko označil za nepřijatelnou. Stěžovatelka s tímto názorem zásadně nesouhlasí a dodává, že pokud zákonodárce stanovil jako hraniční kritérium pro zákaz prodeje určitý rozměr prodejní plochy, je tento údaj třeba chápat jako zásadní. Logicky by tedy mělo platit, čím větší je prodejní plocha provozovny, tím větší je intenzita, a tedy závažnost spáchaného přestupku. Pro srovnání odkazuje stěžovatelka na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012 – 23, a rozsudek ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 – 36. Vzhledem k výše uvedenému tak stěžovatelka uzavírá, že žalovaná při ukládání sankce nezohlednila kritéria potřebná pro její individualizaci a rovněž nevezala do úvahy všechna zákonná kritéria, v důsledku čehož je třeba ji vnímat jako zjevně nepřiměřenou, a tedy nezákonnou.

[19] Stěžovatelka proto na základě uvedeného navrhuje, aby kasační soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[20] Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí kasační stížnosti, uvedla, že v případě prodeje se vskutku jedná o širší pojem, jenž v sobě zahrnuje i samotný okamžik uzavření kupní smlouvy; je proto přiměřené, že zákaz prodeje podle zákona o prodejní době se vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, k níž dochází v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m² (a nespadá-li pod některou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) zákona o prodejní době). Nadto žalovaná poukazuje na odst. 13 rozhodnutí krajského soudu, v němž soud upozornil na rozporuplnost tvrzení stěžovatelky, neboť ta na jednu stranu tvrdí, že pod pojem *prodej* lze podřadit pouze okamžik uzavření kupní smlouvy, na druhou stranu však uvádí, že aby došlo k prodeji na určitém místě, musí na tomto místě proběhnout všechny fáze prodeje. Stěžovatelka tak sice rozeznává různé fáze prodeje, ale pouze jednu z jeho fází - uzavření kupní smlouvy považuje za znak skutkové podstaty přestupku podle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době.

[21] V souvislosti s námitkou stěžovatelky, že znění protokolu o kontrole vyhotoveného v této věci neodpovídá skutečnosti, žalovaná uvedla, že se s danou námitkou řádně vypořádala ve svém rozhodnutí, v němž připustila, že předmětná tvrzení jsou neprůkazná, nicméně se nejedná o taková sporná vyjádření, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Zásadní a rozhodující v této věci je, zda v provozovně stěžovatelky došlo o vybraném státním svátku k zákonem zakázanému prodeji zboží, což bylo jednoznačně zjištěno a řádně zaprotokolováno.

[22] Za absolutně lichý argument pak žalovaná považuje tvrzení stěžovatelky, že pokud by pod pojmem *prodej* bylo třeba vnímat každou z jeho dílčích fází, znamenalo by to ve svém důsledku, že by příslušné internetové obchody musely ve státní svátek vypnout své webové stránky. Žalovaná opětovně zdůrazňuje, že prodej výrobku je ucelený proces, jenž se skládá z několika fází (od výběru zboží, uzavření kupní smlouvy, přes zaplacení kupní ceny až po převzetí výrobku), přičemž zákonem stanovené omezení prodejní doby o vybraných státních svátcích dopadá na všechny tyto fáze; ovšem jedině za předpokladu, že k této určité fázi dochází v provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m², jak vyplývá z § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době, a zároveň nespadá pod některou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) tohoto zákona. Z logiky věci tak omezení nedopadá na provoz internetových stránek, jejichž

pokračování

prostřednictvím dochází k objednávce zboží, zaplacení kupní ceny atp., nebo na dovoz zboží kurýrem.

[23] Tvzení stěžovatelky týkající se zjištění velikosti prodejní plochy kontrolované provozovny v den kontroly, pak považuje žalovaná za ryze účelové, čemuž mimo jiné nasvědčuje skutečnost, že argument, že prodejní plocha kontrolované provozovny se historicky měnila, zazněl ze strany stěžovatelky až v podané kasační stížnosti. Žalovaná odkázala na kontrolu ze dne 8. 5. 2017 v totožné provozovně, a navazující orientační přeměření provozovny kontrolními pracovníky dne 21. 8. 2017, digitálním laserovým měřičem vzdálenosti. Orientační přeměření bylo z důvodu nesymetrického tvaru celkové prodejní plochy provedeno tak, že prodejna byla rozdělena do pravidelných geometrických tvarů a přeměření takto rozdělených úseků byla zjištěna velikost prodejní plochy o rozloze 204,3 m². Plánek provozovny, jenž měli kontrolní pracovníci k dispozici nyní při přeměřování prodejní plochy, je identický s plánkem půdorysu prodejny předloženým stěžovatelkou, což rovněž nasvědčuje závěru, že kontrolovaná provozovna nedoznala v období od 8. 5. 2017 do 21. 8. 2017 žádných změn.

[24] Pokud jde o námitku stěžovatelky, která se týká nepřiměřené výše uložené pokuty, žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán se s touto námitkou řádně vypořádal, při určení výměry pokuty zohlednil veškeré podstatné okolnosti projednávaného případu a neodchýlil se ani od zásady stanovené v § 2 odst. 4 správního řádu.

[25] Stěžovatelka na vyjádření žalované reagovala replikou, v níž opětovně poukazuje na nejasnost a neurčitost pojmů *prodej* a *prodejní plocha*, které jsou pojmy zákonem blíže nedefinovanými a nepochopení této argumentace ze strany žalované. Podle stěžovatelky není jasné, zda tyto pojmy vykládat extenzivně (jak tomu činí žalovaná) či restriktivně (jak tomu činí stěžovatelka). Výklad těchto pojmů přitom chápe stěžovatelka jako klíčový pro posouzení, zda skutečně spáchala přestupek dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době či nikoliv. Stěžovatelka je přesvědčena, že výklad pojmů *prodej* a *prodejní plocha*, tak jak jej provádí žalovaná, jde nad znění zákona a v jeho důsledku dochází k ukládání nepřiměřených povinností nejen stěžovatelce ale i všem ostatním internetovým prodejcům. Stěžovatelka je přesvědčena, že v souladu se zásadou *in dubio pro mitius* by mělo být přistoupeno k restriktivnímu výkladu pojmu *prodej* a jednání stěžovatelky by v důsledku toho nemělo být posouzeno jako trestné. Za zcela nedostatečné zjištění skutkového stavu ze strany žalované považuje stěžovatelka fakt, že v den kontroly nebylo žalovanou provedeno přeměření prodejní plochy kontrolované provozovny. Stěžovatelka zopakovala, že je nadále přesvědčena, že výklad pojmů *prodej* a *prodejní plocha*, tak jak jej provádí žalovaná, jde nad znění zákona a v jeho důsledku dochází k ukládání nepřiměřených povinností nejen stěžovatelce ale i všem ostatním internetovým prodejcům. Ve zbytku stěžovatelka odkázala na svou repliku, která obsahuje informace relevantní i pro poslední vyjádření žalované.

[26] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[27] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Přitom zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobnými případy se zabýval v nedávných rozsudcích ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 349/2020 – 63 a ze dne 30. 7. 2021, č. j. 5 As 92/2020 - 39 , a ze dne 2021, č. j. 5 As 120/2020. S ohledem na obdobu kasačních námitek i argumentaci obou účastníků při posouzení nyní rozhodované věci vycházel Nejvyšší správní soud ze závěrů v uvedených rozsudcích učiněných a v podrobnostech na ně odkazuje.

[29] Z obsahu správního spisu zdejší soud ověřil, že v den státního svátku 8. 5. 2018 proběhla v provozovně stěžovatelky na adrese Novinářská 3178/6a v Ostravě kontrola dodržování zákazu prodeje o státním svátku dle zákona o prodejní době. Zaměstnanci správního orgán byl projeven zájem o koupi 1ks ochranného skla FIXED pro Samsung Galaxy J5 (2016) v hodnotě 259 Kč, přičemž obsluhou provozovny bylo zaměstnancům (inspektorům) sděleno, že si zboží musí objednat přes aplikaci či webové stránky stěžovatelky a na základě této objednávky lze objednané zboží okamžitě vydat, pokud bude skladem. Inspektoři provedli objednávku uvedeného výrobku na webových stránkách stěžovatelky, a to s osobním odběrem ihned. Následně jim byla doručena e-mailem a sms zprávou informace o možnosti vyzvednutí zboží nejpozději do 12. 5. 2018. Inspektoři zboží zaplatili hotově přes platební automat nacházející se v provozovně. Po předložení dokladu o zakoupení byl obsluhou provozovny vydán objednaný a zaplacený výrobek.

[30] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že jádro sporu tkví ve vyřešení otázky, zda jednání stěžovatelky spočívající v umožnění objednání zboží v e-shopu stěžovatelky pomocí počítače a ve výdeji a platbě takto objednaného zboží v její provozovně, jež bylo uskutečněno v den státního svátku dle § 1 odst. 1 písm. d) zákona o prodejní době, představuje prodej ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době, a jako takový tedy podléhá zakazu ve smyslu citovaného ustanovení zákona o prodejní době.

[31] Podle § 1 odst. 1 zákona o prodejní době *v maloobchodě a velkoobchodě je zakázán prodej o těchto státních svátcích a ostatních svátcích a) 1. leden - Den obnovy samostatného českého státu a Nový rok, b) Velikonoční pondělí, c) 8. květen - Den vítězství, d) 28. září - Den české státnosti, e) 28. říjen - Den vzniku samostatného československého státu, f) 25. prosinec - 1. svátek vánoční a g) 26. prosinec - 2. svátek vánoční.* Podle odst. 3 téhož ustanovení *omezení prodejní doby uvedené v odstavcích 1 a 2 se nepoužije na provozování a) prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m², b) čerpacích stanic s palivy a mazivy, c) lékáren, d) prodejen v místech zvýšené koncentrace cestujících na letištích, železničních stanicích a autobusových nádražích, e) prodejen ve zdravotnických zařízeních, f) maloobchodu a velkoobchodu v době, kdy je vyhlášen stav nebezpečí, nouzový stav, stav ohrožení státu nebo válečný stav.*

[32] Podle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době *právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že provozuje prodej v maloobchodě nebo velkoobchodě anebo prodej nebo výkup v provozovně uvedené v § 2 v době, kdy je jejich provozování zakázáno podle § 1 a 2.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč. Dopustí-li se právnícká nebo podnikající fyzická osoba přestupku uvedeného v odstavci 1 opakovaně, lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč.*

[33] Nejvyšší správní soud dává stěžovatelce za pravdu v tom, že zákon o prodejní době blíže nedefinuje pojmy *prodej* a *prodejní plocha nad 200 m²*. Pokud jde o obsah pojmu *prodej*, vycházel Nejvyšší správní soud při posouzení věci z rozsudku ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 As 349/2020 - 63, jenž se týkal týchž účastníků řízení. V něm zdejší soud uvedl, že při zjišťování významu tohoto pojmu lze vycházet ze soukromoprávních předpisů, které s pojmem *prodej*, resp. *koupě* pracují. Požadavek stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, vyplývá z principů jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, na kterých je právní řád obecně založen (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, č. 791/2006 Sb. NSS). Institut *prodeje*

pokračování

obsažený v zákoně o prodejní době tak lze svým významem připodobnit soukromoprávnímu institutu *koupě* obsaženému v občanském zákoníku.

[34] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že uzavírání kupní smlouvy distančním způsobem (prostředky komunikace na dálku) je doprovázeno řadou zvláštností, které reflektuje také právní úprava, zejm. § 1820 až 1851 občanského zákoníku, která zahrnuje nejen proces kontraktace (uzavírání kupní smlouvy), ale také (a to především) z toho vyplývající práva spotřebitele a povinnosti podnikatele, který takovýmto způsobem kupní smlouvy uzavírá. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku č. j. 4 As 349/2020 - 63 je pojem *prodej* širší než samotné *uzavření kupní smlouvy*, přestože lze *prodej* připodobnit *koupě* ve smyslu občanského zákoníku. Uzavření kupní smlouvy představuje pouze jednu z fází prodeje; proto je zákaz prodeje stanovený zákonem o prodejní době nezbytné uplatnit pouze tam, kde se všechny fáze prodeje uskuteční v kamenné prodejně (v prodejně fyzicky proběhne celý prodej, nikoli jen jeho určitá část). Tento výklad lze dovodit také z taxativního výčtu uvedeného v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, který obsahuje výjimky, na něž se omezení prodeje nepoužije (např. čerpací stanice, lékárny či prodejny ve zdravotnických zařízeních). Zákaz prodeje se tak týká v zásadě pouze prodeje (resp. koupě), jehož veškeré fáze proběhnou přímo, tj. fyzicky v konkrétní prodejně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m² a jež nespadá pod některou z dalších výjimek uvedených v § 1 odst. 3 písm. b) až f) zákona o prodejní době: „[v] případě přímého prodeje jsou uskutečнены všechny výše předestřené fáze prodeje přímo v konkrétní prodejně: zákazník si v prodejně vybere zboží, které si může bezprostředně prohlédnout a dotázat se na jeho vlastnosti přítomného prodáváče. Vybrané zboží zákazník obvykle odebere přímo z příslušného regálu (pokud se nejedná o pultový prodej) a u pokladny zaplatí kupní cenu. V případě online prodeje však zákazník vybírá zboží prostřednictvím internetových portálů, u kterých je možnost podrobnější prohlídky zboží zblízka (či dokonce jejich předvedení nebo vyzkoušení) vyloučena. Takové zboží zákazník vkládá do „virtuálního košíku“, přitom volí různé možnosti platby a také způsob dodání zboží. Způsob dodání zboží – vyzvednutí na prodejně – je přitom pouze jedním ze způsobů, kterým se realizuje povinnost prodávajícího zakoupenou věc předat a povinnost kupujícího tutéž věc převzít. Tyto odlišnosti jsou důvodem i výše zmíněné zvláštní právní úpravy smluv uzavíraných prostředky komunikace na dálku, která uvedené problematické aspekty znevýhodňující spotřebitele kompenzuje určitými zvláštními právy.“ (bod 43 citovaného rozsudku)

[35] Samotný výdej zboží tak podle názoru zdejšího soudu „představuje pouze realizaci povinností plynoucích z online uzavřené kupní smlouvy, a to povinnosti prodávajícího odevzdat kupujícímu zakoupené zboží a povinnosti kupujícího toto zboží převzít [§ 2079 občanského zákoníku]. V situaci, kdy k uzavření kupní smlouvy nedojde fyzicky v maloobchodní provozovně, tedy výdej zboží, které bylo objednáno prostřednictvím internetu, představuje pouze jednu z fází prodeje, a to nikoli rozhodující. Provozovna pak v přeneseném významu pouze funguje jakožto jakési pomyslné „výdejové okénko“, prostřednictvím něž je vydáváno zboží objednané na e-shopu. Takovou službu lze připodobnit službám klasických zásilkových služeb, či jiných zprostředkovatelů přepravních a dodavatelských služeb, jejichž činnost pod zákaz vyslovený v § 1 odst. 1 zákona o prodejní době bezesporu nespadá.“ (bod. 45 citovaného rozsudku). Pakliže by tedy zákonodárce zamýšlel vztáhnout zákaz prodeje také na on-line prostředí, musel by tak učinit výslovně.

[36] Nejvyšší správní soud se tudíž i v nyní posuzované věci ztotožnil se stěžovatelkou v tom, že v případě zboží zakoupeného zákazníkem v e-shopu jeho pouhé vydání v provozovně (prodejně, i včetně uskutečnění případné platby za zboží v provozovně, se nejedná o prodej v maloobchodě či v provozovně ve smyslu § 1 odst. 1, resp. § 3 odst. 1 zákona o prodejní době, neboť rozhodující fáze prodeje (uzavření kupní smlouvy) se neuskutečnila v provozovně, nýbrž ve virtuálním prostoru e-shopu. Samotné otevření provozovny pouze pro výdej zboží zakoupeného zákazníky na e-shopu nepředstavuje porušení označených ustanovení zákona o prodejní době. Vzhledem k tomu je třeba konstatovat, že krajský soud věc nesprávně posoudil po právní stránce a nezákonné je z tohoto důvodu i rozhodnutí žalované.

[37] Námitku stěžovatelky stran výkladu pojmu *prodejní plocha* Nejvyšší správní soud naopak důvodnou neshledal. Předně není pravdou, že by skutková podstata přestupku byla stanovena podzákonným právním předpisem, jak namítala stěžovatelka. Porušení zákazu prodeje je sankcionováno jako přestupek na základě § 3 odst. 1 zákona o prodejní době. V dané věci vyšla žalovaná z nařízení č. 250/2009 pouze ve vztahu k výkladu pojmu *prodejní plocha*, kterou se dle přílohy č. 1 tohoto nařízení rozumí *odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodavači. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.* Odkaz stěžovatelky na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 As 8/2011 je nepřipadný, jelikož v posuzovaném případě byla skutková podstata přestupku stanovena přímo v zákoně o prodejní době, konkrétně v jeho § 3 odst. 1. Žalovaná tudíž nepochybila, pokud při interpretaci pojmu *prodejní plocha* vyšla z citované pasáže nařízení č. 250/2009. Naopak za situace, kdy není uvedený termín českým právním řádem definován, jeví se krok žalované, která se uchýlila při výkladu tohoto pojmu k terminologii unijního práva, nanejvýš logický, jelikož reflektuje mimo jiné též skutečnost členství České republiky v Evropské unii a vzájemnou provázanost českého právního řádu s právem unijním.

[38] Nejvyšší správní soud tedy v tomto smyslu přisvědčil krajskému soudu, že definice prodejní plochy převzatá z výše citovaného nařízení vyváženě a přehledně vymezuje, co se do prodejní plochy započítává, a co již nikoli. Prodejní plocha je v tomto smyslu tvořena převážně prostory, které jsou přístupné zákazníkům (nebo užívány k jejich přímé obsluze) a jsou určeny k prodeji, a nikoli již prostory, které jsou určeny pro administrativní, skladovací a další účely přímo s prodejem nesouvisející. Takový výklad zvolený žalovanou lze považovat za logický, spravedlivý a nikterak nevybočující z pravomoci žalované k interpretaci pojmu *prodejní plocha*. Shodně s krajským soudem lze navíc poukázat na nálezný Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, v němž bylo zákonem o prodejní době užití kritérium prodejní plochy označeno za legitimní a nevybočující z ústavních mezí (srov. bod [32])

[39] V nyní posuzované věci prodejní plocha kontrolované provozovny stěžovatelky přesahovala 200 m². Stěžovatelka sice v replice k vyjádření žalované ke kasační stížnosti namítá, že v den kontroly nebylo žalovanou provedeno přeměření prodejní plochy kontrolované provozovny, a rovněž stavební úpravy provozovny během let, sama však v průběhu správního řízení celkovou plochu prodejny nijak nerozporovala. Za takové situace lze označit postup správních orgánů, které ve věci vycházely z přeměření provozovny digitálním laserovým měřičem vzdálenosti BOSCH, typ DLE 40, kdy byla naměřena prodejní plocha 204,3 m², a učiněném na základě kontrolního zjištění dne 8. 5. 2017, za legitimní. Stěžovatelka se tak nemůže dovolávat nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci ze strany správních orgánů, neboť správní orgány uvedeným způsobem zjistily skutkový stav o velikosti prodejní plochy provozovny stěžovatelky bez zbytečných pochybností a svoje závěry v této věci opřely o dostatečné podklady.

[40] S ohledem na závěr, že rozhodnutí žalované je třeba označit za nezákonné již z důvodu nesprávné aplikace zákona o prodejní době, Nejvyšší správní soud se již pro nadbytečnost nezabýval námitkami stěžovatelky ohledně nezákonnosti a nepřiměřenosti jí uložené pokuty.

[41] Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost důvodnou, napadený rozsudek krajského soudu proto s odkazem na § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil (výrok I. tohoto rozsudku).

[42] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným

pokračování

závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost, než rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. COI 151115/18/O100/4000/18/Bal-Št, zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení (výrok II. tohoto rozsudku). V dalším řízení je žalovaná vázána výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[43] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení u krajského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodl o jejich náhradě na základě skutečností zřejmých ze spisu dle § 60 ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku).

[44] Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. přísluší vůči neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady jsou tvořeny souhrnnou částkou 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou připadající na zastoupení stěžovatele advokátem, a to jak v řízení před krajským soudem, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce stěžovatelky učinil ve věci 4 úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], další porada s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a 2 písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Repliku k vyjádření žalované v řízení u krajského soudu a repliku k vyjádření žalované v řízení o kasační stížnosti nevzal Nejvyšší správní soud v potaz, neboť v nich stěžovatelka setrvala na svých dříve vyslovených názorech (v těchto podáních stěžovatelka své dřívější argumenty blíže nerozvedla). Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem za jeden úkon právní služby připadá částka 3400 Kč. Stěžovatelce tak náleží za vykonané úkony částka 13 600 Kč, která se zvyšuje dle § 57 odst. 2 s. ř. s. o daň z přidané hodnoty (21 %) na částku 16 456 Kč.

[45] Žalovaná je proto povinna stěžovatelce zaplatit celkovou částku ve výši 24 456 Kč (8000 + 16 456) do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné

V Brně dne 6. srpna 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu